

Sygn. akt II AKa 130/20

Lublin, dnia 17 listopada 2020 roku

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Sąd Apelacyjny w Lublinie w II Wydziale Karnym w składzie:

Przewodniczący - sędzia	SA Jacek Michalski (sprawozdawca)
Sędziowie:	SA Barbara du Château SA Leszek Pietraszko
Protokolant	st. sekretarz sądowy Monika Marcyniuk

przy udziale prokuratora Michała Blajerskiego

po rozpoznaniu w dniu 17 listopada 2020 roku

sprawy **S. G.** syna A. i W. z domu C.,

urodzonego (...) z Z.

oskarżonego o czyn z art. 158 § 3 k.k. w zw. z art. 158 § 1 k.k.

z powodu apelacji wniesionej przez obrońców oskarżonego

od wyroku Sądu Okręgowego w Zamościu

z dnia 20 grudnia 2019 roku, sygn. akt II K 60/18

I. zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że zasądzone od Skarbu Państwa na rzecz pełnomocnika oskarżycielki posiłkowej I.W.adw. W. R. wynagrodzenie obniża do kwoty 2797,24 zł (dwa tysiące siedemset dziewięćdziesiąt siedem złotych dwadzieścia cztery złote), w tym podatek VAT;

II. w pozostałej części zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy;

III. na poczet orzeczonej wobec S. G. kary pozbawienia wolności zalicza okres jego tymczasowego aresztowania również od dnia 20 grudnia 2019 roku do dnia 17 listopada 2020 roku;

IV. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. W. R., prowadzącego Kancelarię Adwokacką w Z., kwotę 738 (siedemset trzydzieści osiem) złotych, w tym podatek VAT, tytułem kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżycielce posiłkowej I.W.z urzędu w postępowaniu odwoławczym;

V. zwalnia oskarżonego od zapłaty kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze i ustala, że wchodzące w ich skład wydatki ponosi Skarb Państwa.

--	--	--

UZASADNIENIE		
Formularz UK 2	Sygnatura akt	II AKa 130/20
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	1	
1CZĘŚĆ WSTĘPNA		

0.11.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji

Wyrok Sądu Okręgowego w Zamościu sygn. akt II K 60/18

0.11.2. Podmiot wnoszący apelację

oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego

oskarżyciel posiłkowy

oskarżyciel prywatny

obrońca oskarżonego S. G.

oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego

inny

0.11.3. Granice zaskarżenia

0.11.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia

na korzyść

w całości

# na niekorzyść		
# w części	#	co do winy
#	co do kary	
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	
0.11.3.2. Podniesione zarzuty		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka	

	zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

0.11.4. Wnioski

#	uchylenie	#	zmiana
---	-----------	---	--------

1Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy

0.12.1. Ustalenie faktów

0.12.1.1. Fakty uznane za udowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
0.12.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	

0.12.2. Ocena dowodów

0.12.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów		
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu

0.12.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)		
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu

1STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków		
Lp.	Zarzut	
	1) Obraza przepisów postępowania , która miała wpływ na treść wyroku – art. 410 k.p.k. w zw. z art. 7 k.p.k. poprzez zupełne pominięcie przy ustalaniu przebiegu zdarzenia – znajdującego się w aktach sprawy nagrań monitoringu – z których to nagrań wynika przebieg zdarzenia odmienny do przyjętego w opisie zarzucanego oskarżonemu czynu , które to nagrania zostały ujawnione bez odtwarzania na rozprawie dnia 9 grudnia 2019 roku (jako załącznik do protokołu) w sytuacji gdy na konieczność analizy tych nagrań zwracał uwagę już Sąd Apelacyjny w Lublinie na etapie postępowania przygotowawczego w	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny

postanowieniu z dnia 3 października 2018 roku – k 618v – co powoduje, że przyjęty przez Sąd w zaskarżonym wyroku opis przebiegu zdarzenia jest sprzeczny ze zgromadzonym i ujawnionym materiałem dowodowym.

2) Obrazę przepisów postępowania, która miała wpływ na treść wyroku – art. 410 k.p.k. w zw. z art. 7 k.p.k. poprzez dokonanie ustaleń sprzecznych z uznanymi w całości za wiarygodne zeznaniami świadka F. B.w sytuacji, gdy z zeznań tych na każdym etapie ich składania wynikało, że co najmniej 2 sprawców kopało pokrzywdzonego – co powoduje sprzeczność pomiędzy przyjętym przez Sąd przebiegiem zdarzenia a ujawnionymi i uznanymi za wiarygodne dowodami.

3) Obrazę przepisów postępowania, która miała istotny wpływ na treść wyroku – art. 391§1 k.p.k. w zw. z art. 366§1 k.p.k. – poprzez nieodczytanie świadkowi F.B.na rozprawie w dniu 8 stycznia 2019 roku oraz na rozprawie w dniu 12 marca 2019 roku zeznań złożonych w postępowaniu przygotowawczym z karty 130-32 akt sprawy (z których jednoznacznie wynikało, że co najmniej 2 sprawców kopało pokrzywdzonego) – w sytuacji gdy świadek nie pamiętał pewnych okoliczności związanych z przebiegiem zdarzenia, zaś Sąd podjął decyzję o odczytaniu na podstawie obrażonego przepisu – wszystkich złożonych uprzednio przez świadka zeznań.

4) Obrazę przepisów postępowania, która miała wpływ na treść wyroku – art. 167 k.p.k. w zw. z art. 201 k.p.k. poprzez oddalenie wniosku obrońcy o dopuszczenie dowodu z opinii instytutu –

uzupełniającej ZMS , w sytuacji gdy wydana w sprawie opinia była niepełna i niejasna co wykazano we wniosku o dopuszczenie opinii uzupełniającej , co doprowadziło do nieustalenia przez Sąd , czy uszkodzenie wątroby doznane przez pokrzywdzonego (które miało być przyczyną śmierci pokrzywdzonego) było adekwatnym związku przyczynowym z zadawanymi przez sprawców ciosami , czy też wynikało z faktu, że pokrzywdzony znajdował się w końcowym, praktycznie terminowym stadium nieuleczalnej marskości wątroby, zaś skutek w postaci jego śmierci nie był skutkiem adekwatnym do działania sprawców (a więc skutkiem możliwym do przewidzenia).

5) Obraza prawa materialnego – art. 46§1 k.k. poprzez jego zastosowanie i orzeczenie zadośćuczynienia w kwocie znacznie przekraczającej możliwości oskarżonego , a także nieuwzględnienie przy wymiarze wysokości zadośćuczynienia faktu, że pokrzywdzony był w ostatnim stadium nieuleczalnej marskości wątroby, które to schorzenie w niedługim czasie niechybnie doprowadziłoby do jego śmierci, nieuwzględnienie, że pokrzywdzony przyczynił się do powstania obrażeń a także nieuwzględnienie, że zadośćuczynienie w kwocie 20 000 złotych (łącznie 40 000 złotych) zostało już zasądzone i zapłacone na rzecz pokrzywdzonej od skazanych M. i C..

6) Naruszenie przepisów postępowania , które miało wpływ na treść orzeczenia - § 17 ust. 1 pkt. 5 w zw. z § 20 w zw. z § 4 ust. 1 pkt 3 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 roku w sprawie ponoszenia przez Skarb

	<p>Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu, z którego wynika, że stawka za obronę przed sądem okręgowym w postępowaniu zwyczajnym wynosi 600 złotych , zaś zgodnie z cytowanym § 20 rozporządzenia – jeżeli rozprawa trwała dłużej niż jeden dzień stawka ta ulega zwiększeniu o kolejne 20% za każdy dzień , zaś podatek należny od takich czynności wynosi 23% - które to naruszenie doprowadziło do zawyżonego ustalenia kosztów reprezentowania pokrzywdzonej z urzędu i w konsekwencji obciążenia nimi oskarżonego.</p> <p>7) Rażąca surowość wymierzonej oskarżonemu kary – bez uwzględnienia, że uprzednio karany za przestępstwa podobne C. i M. wymierzono kary pozbawienia wolności w wymiarze zaledwie przekraczającym jeden rok oraz bez uwzględnienia , że stan zdrowia pokrzywdzonego (ostatnie stadium nieleczzonej marskości wątroby) przynajmniej przyczynił się do jego śmierci.</p>	
<p>Związłe o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		
<p>Ad 1 , 2) Jeśli chodzi o zawarte w nich zarzuty obrazy przepisów postępowania a to art. 7, i 410 k.p.k. mające wpływ na treść orzeczenia , to stwierdzić należy , że skarżący faktycznie kwestionują ocenę dowodów dokonaną przez Sąd I instancji , w postaci dania wiary oceny zarówno nagrań monitoringu jak i zeznań świadka F. B.. Zarzut ten jest bezzasadny. Sąd Okręgowy w Zamościu dokonał bowiem analizy wszystkich zebranych w sprawie dowodów (pisemne motywy wyroku</p>		

k - 1362-1368) , mając na uwadze ich treść i chronologię ich składania . Analizował także treść zeznań świadka F.B.wskazując na ich konsekwencje , szczegółowość oraz zgodność z wyjaśnieniami oskarżonego składanymi w postępowaniu przygotowawczym, zgodność z zeznaniami świadka K. W. (uzasadnienie k - 1364). Analizę zeznań tego świadka dokonał w aspekcie opinii biegłego lekarza F. K. (uzasadnienie k - 1364). Jednocześnie Sąd ten dokonał analizy protokołu oględzin monitoringu (uzasadnienie k - 1365). Dowody te poddał stosownej ocenie.

Reasumując : nie sposób uznać za skarżącymi, iż sąd I instancji oceniając zgromadzony materiał dowodowy , dopuścił się naruszenia zasady swobodnej oceny dowodów usytuowanej w art. 7 kpk. – Sąd Apelacyjny w Lublinie w całości podziela ustalenia i analizę dowodów przeprowadzoną przez tenże Sąd.

Zarzut naruszenia powyższej zasady nie może bowiem sprowadzać się do samej polemiki z ustaleniami sądu I instancji wyrażonymi w uzasadnieniu orzeczenia , czy też przeciwstawianiu tymże ustaleniom odmiennego poglądu, opartego na własnej dokonanej przez skarżącą ocenie materiału dowodowego (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 22 stycznia 1975 roku w sprawie I KR 197/74 – OSNKW 5/1975 poz. 58). Tymczasem w sprawie niniejszej skarżący przeciwstawiają ustaleniom sądu zawartym w uzasadnieniu , swoją , subiektywną ocenę dowodów w sprawie , opartą na wyjaśnieniach oskarżonego S. G.. Zgodnie z utrwalonym orzecznictwem Sądu

Najwyższego (przykładowo wyrok z dnia 9 listopada 1990 roku w sprawie WRN 149/90 – OSNKW 7-9/1991 poz. 41) , przekonanie sądu o wiarygodności jednych dowodów i niewiarygodności innych pozostaje pod ochroną art. 7 k.p.k. , jeśli tylko:

-jest poprzedzone ujawnieniem w toku rozprawy głównej całokształtu okoliczności sprawy,

-stanowi wyraz rozważenia wszystkich okoliczności przemawiających , zarówno na korzyść , jak i niekorzyść oskarżonego,

-jest zgodne ze wskazaniami wiedzy i doświadczenia życiowego a nadto zostało wyczerpująco i logicznie uargumentowane w uzasadnieniu wyroku.

Wszystkie powyższe wymogi sąd I instancji spełnił. Natomiast wywody skarżących zawarte w apelacji , przedstawiają alternatywną wersję oceny dowodów i stanowią jedynie czystą polemikę z ustaleniami sądu I instancji , nie popartą logicznymi argumentami.

Nie mają racji skarżący, gdy zarzucają Sądowi I instancji naruszenie zasady swobodnej oceny dowodów (art. 7 k.p.k.) i oparcie ustaleń faktycznych jedynie na części materiału dowodowego (art. 410 k.p.k.), poprzez przyjęcie za wiarygodne jedynie dowodów korzystnych dla oskarżonych, a pominięcie dowodów dla nich niekorzystnych. Sąd orzekający miał w polu widzenia wszystkie dowody zebrane w toku postępowania, zarówno te dla oskarżonych niekorzystne, jak i te przemawiające na ich korzyść.

Przechodząc do szczegółów zarzutu zawartych w punkcie 1) i 2) obrońców oskarżonego S. G. zważyć należy co następuje :

- Sąd I instancji miał na uwadze dowód z nagrań z monitoringu – świadczą o tym pisemne motywy zaskarżonego orzeczenia (k – 1363,1365). Skarżący zarzucili , iż sąd I instancji ustalił stan faktyczny w sposób sprzeczny z tym dowodem, gdyż w protokole monitoringu (k – 68v) stwierdzono działanie sprawcy w kurtce bez kaptura a więc podejrzanego M.. Zarzut ten jest niezasadny. Po pierwsze stwierdzić należy , iż dowodem w sprawie nie jest protokół z monitoringu lecz samo nagranie. Abstrahując już od faktu , iż żadna ze stron nie wniosowała przed sądem I instancji o jego odtworzenie , stwierdzić należy , że fakty podane przez autora apelacji z tego nagrania nie wynikają. Samo nagranie, dołączone do akt , jest bardzo złej jakości , zarówno z powodu warunków atmosferycznych – pora nocna , jak i oświetleniowych – światła latarni rozmywają ostrość obrazu i w związku z tym , zdaniem Sądu Apelacyjnego w Lublinie, nie jest możliwa w sposób stanowczy na podstawie tegoż nagrania identyfikacja poszczególnych osób a już na pewno stwierdzenie co w trakcie zdarzenia robił każdy z jego uczestników. Ustalenia dokonane przez Sąd Okręgowy w Zamościu odnośnie zadawania ciosów pokrzywdzonemu przez oskarżonego S. G. oraz znajdowania się przez S. M. i B.C.w żadnym razie nie mogą być podważone treścią tego nagrania.

Na marginesie stwierdzić należy , że twierdzenia zawarte w uzasadnieniu postanowienia Sądu wydanego w

sprawie wypadkowej (tymczasowe aresztowania) na wczesnym etapie postępowania (postępowanie przygotowawcze), na które powołuje się autor apelacji nie mogą być podstawą ustaleń faktycznych.

- Sąd Okręgowy w Zamościu dokonał także szczegółowej oceny zeznań świadka F. B.(uzasadnienie k – 1363-1365) - wynika z niej , iż zeznania tego świadka są w całości podzielone przez ten Sąd i stanowią ważną podstawę ustalenia stanu faktycznego w sprawie. Autorzy apelacji zarzucili , iż z zeznań tego świadka składanych na każdym etapie postępowania wynika, że co najmniej 2 sprawców kopało pokrzywdzonego a więc istnieje sprzeczność z treścią jego zeznań a ustaleniami faktycznymi dokonanymi przez Sąd. Jest to zarzut chybiony. Analiza zeznań świadka F. B.nie prowadzi wcale do stwierdzenia prawdziwości twierdzeń skarżącego a wprost przeciwnie. I tak zeznając po raz pierwszy świadek F. B.zeznał : „ (J.) został uderzony przez któregoś z tych trzech mężczyzn” , „Dodaje, że wszyscy trzej mężczyźni brali udział w tym zdarzeniu. „ , „ ilu było J. nie wiem „ (k – 17-18) , w trakcie czynności okazania zeznał : „co najmniej dwóch mężczyzn go (J.) kopało” , „ kopał go mężczyzna ubrany w czerwonej, jaskrawej kurtce. Nie jestem w stanie powiedzieć kto jeszcze go kopał” (k – 131-132), w kolejnych zeznaniach stwierdził „ Mnie się wydaje, że kopał go (J.) sprawca w pomarańczowej kurtce i ten w czarnej kurtce”, „ Może było tak, że kopał ten jeden a ci dwaj stali obok” , „ Mnie się to wszystko wydaje” (k – 136-137), przed Sądem natomiast powiedział : „ Ja nie widziałem, aby J. ktoś

zadawał ciosy” , „ Wydaje mi się że wszyscy trzej go kopali” , „ Najlepiej pamiętałem to zdarzenie, gdy byłem przesłuchiwany po raz pierwszy, bo to było dzień po zdarzeniu „ (k – 795-796) i następnie : „ Jak wstałem to zobaczyłem, że ci trzej mężczyźni stoją przy J. a J. leżał wtedy na ulicy „ (- 918-919). Z analizy zeznań świadka F.B.wynika , iż w sposób różny przedstawiał on przedmiotowe zdarzenie na różnym etapie postępowania. Bez wątplenia powodem tego była dynamika zdarzenia, fakt, iż świadek ten sam został zaatakowany i uderzony oraz iż znajdował się on pod wpływem alkoholu. Wydaje się , iż najbardziej wiarygodne są jego pierwsze zeznania składane w sprawie o czym zresztą sam mówi i co także wynika z opinii biegłego lekarza psychiatry F. K. (k – 918). Z zeznań tych nie wynika w żaden sposób , że pokrzywdzony był kopany przez więcej niż jednego z napastników.

Zdaniem Sądu Apelacyjnego w Lublinie dokonana przez Sąd Okręgowy w Zamościu analiza wyżej wymienionych dowodów oraz innych dowodów zebranych w sprawie jest prawidłowa. Sąd ten dokonywał jej analizując dowody we wzajemnym powiązaniu , szczegółowo uzasadniał dlaczego daje wiarę i w jakim zakresie każdemu z nich.

Reasumując : Sąd Apelacyjny w Lublinie w pełni aprobuje sposób dokonania analizy materiału dowodowego przez Sąd Okręgowy w Zamościu.

Ad 3) Natomiast formalnie częściowo zasadny jest zarzut autorów apelacji o naruszeniu przez Sąd I instancji art. 391§1 k.p.k. w zw.

z art. 366§1 k.p.k. – rzeczywiście Sąd Okręgowy w Zamościu ujawniając przez odczytanie zeznania świadka F.B.złożone w postępowaniu przygotowawczym (k. – 795-796) nie ujawnił zeznań złożonych w trakcie czynności okazania (k – 130-132). Uchybienie to jakkolwiek zaistniało to, zdaniem Sądu Apelacyjnego w Lublinie, , nie miało wpływu na treść zapadłego orzeczenia. Zauważyć bowiem należy, iż Sąd I instancji dwukrotnie przesłuchiwał tego świadka na rozprawie , ujawnił wszystkie inne jego zeznania składane w postępowaniu przygotowawczym zarówno przed jak i po czynności okazania a ocenę jego zeznań dokonał w aspekcie opinii biegłego lekarza , który był świadkiem składania ich przez tego świadka (k-917-918).

Natomiast nie jest zasadny zarzut skarżących o błędnym jakoby odczytywaniu przez Sąd treści całości zeznań świadka F.B.składanych w postępowaniu przygotowawczym zamiast ich wybranych fragmentów – zważywszy bowiem na różnice w treści jego zeznań i niepamięć decyzja takowa była całkowicie uzasadniona.

Ad 4) Całkowicie bezzasadny jest zarzut skarżących o naruszeniu przez Sąd Okręgowy w Zamościu art. 167 k.p.k. w zw. z art. 201 k.p.k. wniosku obrońców o dopuszczenie dowodu z uzupełniającej opinii Zakładu Medycyny Sądowej Uniwersytetu w Białymstoku. Przypomnieć należy , iż zgodnie z art. 201 k.p.k. gdy opinia jest niejasna , niepełna oraz gdy istnieją w niej wewnętrzne sprzeczności można wezwać tych samych biegłych w celu złożenia

opinii uzupełniającej lub dopuścić dowód z opinii innych biegłych. W sprawie niniejszej z żadną z przedstawionych sytuacji nie mamy do czynienia. Opinia sporządzona przez biegłych z zakładu Medycyny Sądowej w Białymstoku jest jasna, pełna i nie zawiera wewnętrznych sprzeczności. Biegli w sposób szczegółowy ustosunkowali się do pytań przedstawionych im przez strony (k – 1213-1227). Także wypowiedzieli się na temat tego czy stan zdrowia pokrzywdzonego sprzed zdarzenia (stwierdzona marskość wątroby) miała wpływ na jej uszkodzenie w trakcie zdarzenia oraz w związku z tym czy przyczyniło się do śmierci pokrzywdzonego. Z opinii bowiem w jednoznaczny sposób wynika , iż marskość wątroby , na którą cierpiał pokrzywdzony, powoduje, że staje się ona mniejsza i twardsza niż wątroba zdrowa a w związku z tym potrzeba **większej sily by** ją uszkodzić (k – 1223v). Tak więc rozumując a contrario paradoksalnie choroba - marskość wątroby - występująca u pokrzywdzonego powodowała jej większa odporność na urazy. Inaczej mówić , gdyby pokrzywdzony był zdrowy to tym bardziej w wyniku otrzymanych ciosów doznałby przedmiotowego urazu wątroby.

Natomiast kwestia czy skutek w postaci śmierci pokrzywdzonego pozostawał w adekwatnym związku przyczynowym do działania oskarżonego a więc czy był skutkiem możliwym do przewidzenia nie należy do domeny ustaleń biegłych lecz do domeny oceny Sądu orzekającego w sprawie.

Ad. 5) Zupełnie niesłuszny jest zarzut dotyczący jakoby naruszenia

prawa materialnego a mianowicie art. 46§1 k.k. poprzez jego zastosowanie. Na wstępie stwierdzić należy, iż analiza tego zarzutu prowadzi do wniosku, iż skarżący nie tyle kwestionują samo zastosowanie tego przepisu lecz samą wysokość orzeczonego zadośćuczynienia podnosząc okoliczności, które, ich zdaniem, wskazują, że zostało ono orzeczone w zbyt wysokiej kwocie. Nie jest to więc w istocie zarzut naruszenia prawa materialnego (jak już podniesiono samo orzeczenie zadośćuczynienia nie jest kwestionowane). Zauważyć należy, iż Sąd Okręgowy w Zamościu w pisemnych motywach zapadłego orzeczenia wyjaśnił, jakie okoliczności miał na względzie orzekając go w takiej a nie innej wysokości. Sąd Apelacyjny w Lublinie w całości tę argumentację podziela. Natomiast argumentacja skarżących jest całkowicie nieprzekonywująca. Wskazują oni na konieczność obniżenia zadośćuczynienia wskazując na fakt przyczynienia się pokrzywdzonego do powstania szkody bliżej tego nie uzasadniając. Sąd Apelacyjny w Lublinie nie doszukał się jakiegokolwiek przyczynienia się pokrzywdzonego J. W. do powstania szkody. Nie wynika to ani z przebiegu zdarzenia ani z żadnych innych okoliczności. Kuriozalny wydaje się pogląd, że fakt, iż oskarżony przed zdarzeniem był chory i w niedługim czasie i tak zmarł by z przyczyn naturalnych winien mieć wpływ na wysokość zadośćuczynienia dla członka jego rodziny – zdaniem Sądu jakkolwiek komentarz do tego poglądu jest zbędny. Nie jest także powodem zmniejszenia kwoty zadośćuczynienia fakt zasądzenia już wcześniej kwot

zadośćuczynienia od pozostałych sprawców wskazywany przez skarżących – wydaje się właśnie iż dopiero łączna kwota z tego tytułu jest odpowiednia dla zrekompensowania krzywd I.W..

Ad 6) Zasadny natomiast jest zarzut dotyczący ustalenia przez Sąd I instancji zawyżonych kosztów reprezentowania pokrzywdzonej z urzędu. - § 17 ust. 1 pkt. 5 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 roku w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu, z którego wynika, że stawka za obronę przed sądem okręgowym w postępowaniu zwyczajnym wynosi 600 złotych , zaś zgodnie z cytowanym § 20 rozporządzenia – jeżeli rozprawa trwała dłużej niż jeden dzień stawka ta ulega zwiększeniu o kolejne 20% za każdy dzień , zaś podatek należny od takich czynności wynosi 23%. Biorąc powyższe przepisy pod uwagę stwierdzić należy, że sprawa przed sądem I instancji została rozpoznana na 13 terminach rozprawy a więc wynagrodzenie pełnomocnika oskarżycielki posiłkowej winno wynosić :

$$\begin{aligned} &600 \text{ złotych} + 12 \times 138 \text{ złotych} = \\ &600 \text{ złotych} + 1656 \text{ złotych} = 2256 \\ &\text{złotych} + 23\% \text{ z kwoty } 2256 \text{ złotych} \\ &= 2256 \text{ złotych} + 541,24 \text{ złotych} = \\ &2797,24 \text{ złotych} \end{aligned}$$

Z tego powodu Sąd Apelacyjny w Lublinie zmienił zaskarżony wyrok w tym zakresie i obniżył wynagrodzenie pełnomocnika oskarżycielki posiłkowej do wyżej wymienionej kwoty.

Ad 7) Zarzut całkowicie bezzasadny. Wskazać trzeba , że - w ocenie

Sądu Apelacyjnego w Lublinie
- Sąd Okręgowy w Zamościu przy wymiarze kary S. G. miał na uwadze wszystkie okoliczności mające znaczenie dla rozstrzygnięcia w tym zakresie. Dokonana przez sąd I instancji ocena i analiza tych okoliczności zasługuje na aprobatę Sądu Apelacyjnego w Lublinie i wobec ich pełności nie wymaga uzupełnienia (uzasadnienie k – 1367 – 1367v). zauważyć należy, iż Sąd Okręgowy w Zamościu miał na uwadze także okoliczności łagodzące takie jak dotychczasowa niekaralność i dobra opinia w miejscu zamieszkania. Wymierzona S. G. kara nie razi swoją surowością czy też łagodnością . Zauważyć należy , iż wymierzona oskarżonemu S. G. kara 4 lat pozbawienia wolności jest karą w wymiarze poniżej połowy ustawowego zagrożenia (od 1 roku do 10 lat) przestępstwa stypizowanego w art. 158§3 k.k. Przypomnieć w tym miejscu należy, że z rażąco niewspółmiernością kary za określone przestępstwo mamy do czynienia wówczas, gdy na podstawie wszystkich okoliczności mających wpływ na jej wymiar można ustalić, że zachodzi wyraźna różnica pomiędzy karą wymierzoną przez sąd I instancji a karą jaką należałoby wymierzyć w instancji odwoławczej przy prawidłowym zastosowaniu dyrektyw wymiaru kary zawartych w art. 53 k.k. i dalszych (wyrok Sądu Najwyższego z 14 grudnia 1973 roku w sprawie III KR 254/73 - OSNPG 3-4/1974 poz. 51, wyrok Sądu Najwyższego z 2 lutego 1995 roku w sprawie II KRN 198/94 - OSN Prok. i Pr. 6/1995 poz. 18). Nie chodzi w tej sytuacji o każdą ewentualną różnicę w ocenach co do wymiaru kary, ale o różnicę zasadniczą, która powodowałaby , iż karę wymierzoną dotychczas należałoby traktować

<p>jako rażąco niewspółmierną, z uwagi na jej surowość lub łagodność. Z taką sytuacją w sprawie niniejszej nie mamy do czynienia.</p> <p>Na marginesie zauważyć należy, iż dla wymiaru kary oskarżonego S. G. bez znaczenia pozostaje wymiar kar orzeczonych wobec S. M. i B. C. czy też stan zdrowia pokrzywdzonego J. W. – okoliczności te zostały podniesione w apelacji obrońców oskarżonego.</p>	
Wniosek	
W apelacji obrońcy oskarżonego S. G. sformułowali wniosek o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania przez Sąd I instancji.	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny
Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.	
Wniosek niezasadny w świetle argumentacji przedstawionej przy omawianiu zarzutu apelacji (wcześniejsza część uzasadnienia).	

1OKOLICZNOŚCI UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU	PODLEGAJĄCE
1.	
Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności	
1ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO	
0.15.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji	

0.11.	Przedmiot utrzymania w mocy
0.1 Utrzymanie w mocy orzeczenia w zakresie czynu oskarżonego S. G. opisanego w wyroku.	
Zwiążle o powodach utrzymania w mocy	
Powody utrzymania wyroku w mocy w tej części zostały podane we wcześniejszej części uzasadnienia.	
0.15.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji	
0.0.11.	Przedmiot i zakres zmiany
0.0.1 Obniżono zasądzone od Skarbu Państwa na rzecz pełnomocnika oskarżycielki posiłkowej I. W.adw. W. R. do kwoty 2797,24 złotych w tym podatek VAT.	
Zwiążle o powodach zmiany	
Powody zmiany zaskarżonego orzeczenia w tym zakresie zostały podane we wcześniejszej części uzasadnienia.	

0.15.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji	
0.15.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia	
1.1.	# art. 439 k.p.k.
Zwiążle o powodach uchylenia	
2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości # art. 437 § 2 k.p.k.
Zwiążle o powodach uchylenia	

3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwiężle o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia		
4.1.		# art. 454 § 1 k.p.k.
Zwiężle o powodach uchylenia		
0.15.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania		
0.15.4. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
III	Na podstawie art. 63§1 k.k. na poczet orzeczonej wobec S. G. kary pozbawienia wolności zaliczono również okres jego tymczasowego aresztowania od dnia 20 grudnia 2019 roku do dnia 17 listopada 2020 roku.	
1 Koszty Procesu		

Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności
Punkt II	Sąd Apelacyjny w Lublinie na podstawie art. 624§1 k.p.k. zwolnił S. G. od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze uznając, iż ich uiszczenie byłoby dla niego zbyt uciążliwe z uwagi na jego sytuację rodzinną i majątkową.

1PODPIS

Barbara Du Chateau Jacek Michalski Leszek Pietraszko

1.3. Granice zaskarżenia			
Kolejny numer załącznika	1		
Podmiot wnoszący apelację	Obrońcy oskarżonego S. G.		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Uznanie oskarżonego S. G. za winnego popełnienia czynu opisanego w wyroku i wymierzenie mu kary pozbawienia wolności za ten czyn..		
1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
1.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			

#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przepadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
1.4. Wnioski		

#	uchylenie	#	zmiana
---	-----------	---	--------